

Името на Русе — в траурно каре

Когато облакът от румънския завод затисне града с отровната си тежест, когато затвори по най-скръбен начин прозорците ни, когато всели в душите ни страх и предчувствия за гибел, когато ни стисне нас, русенците, за гърлото и обърне погледите ни към все още усмихнатите в убежището на незнаннето наши деца, колкото да не искаме, започваме да разбираме, че ПРОСТО НИЩО НЕ МОЖЕ ДА СЕ НАПРАВИ. Нищо! Обзема ни отчаяние. Наистина, не е възможно след девет години хлорен геноцид, след цинично пренебрежение, след мъчително бавни правителствени процедури и дипломатически раздумки, след като с очите си виждаме тревогата на всеки наш съгражданин и сами чувствуваме тежестта на изгорялата белодробна тъкан в гърдите си, наистина не е възможно да не помислим за... смъртта. Собствената ни смърт, смъртта на близките ни, смъртта на нашия град... никога няма да напуснем! Виждаме обезсърчаващата многогодишна последователност на обгазяванията, виждаме я в съвсем възможната летална авария, виждаме я в неугасналото земетръсно сърце на Вранча и Стражица, които могат всеки миг да доведат до непредсказуеми беди от хлорните цистерни, виждаме я в маниакалните за нас намерения за разширяване и уголемяване на отровния завод.

Най-малкото, което може и е длъжен да направи вестник „Утро“, е поставянето в главата на вестника името на града в траурно каре. Всеки път от сега нататък след обгазяване на Русе то ще напомня за жертвите, които сме дали досега в хлорната война, ще напомня за възможната гибел на хубавия ни град.

„УТРО“